

A la Verge

Folgueroles

Ubicació

Comarca: Osona
Alçada: 551 m.s.n.m

Coordenades:

Latitud: 41.9386
Longitud: 2.31849
UTM Est (X): 443505
UTM Nord (Y): 4643184

Classificació

Número de fitxa 08083 - 184
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Autoria de l'element: Jacint Verdaguer i Santaló
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Cultural
Titularitat Pública
Fitxes associades:
[Can Pep de Torrents](#)
[Santa Maria de Folgueroles](#)
Autoria de la fitxa Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa: dl., 04/04/2022 - 12:08

Descripció

"Jo tenia cinc anys; anava a estudi
en mon humil poblet de Folgueroles;
de mos pobres esplets digne preludi,
portava sota el braç les beceroles.

Lo mestre era un vellet; sa barretina
més llarga era bon tros que sa ciència,
mes, quina font tan pura sa doctrina!
quin mirall tan hermós sa consciència!

Se sadollava d'aquesta aigua el llavi
no sabent en la terra millor front,
i quan tornava a casa: -De tant savi
-deia a la mare-, n'hi ha cap més al món?-

En sa grossa cadira de baqueta
encara em sembla veure'l assentat;
sa taula era coberta de baieta
que em recordava la verdor del prat.

La infantívola escola presidia,
dins sa capella de paper tenyit,
vostra imatge bellíssima, oh Maria,
que havia ja a mos avis presidit.

Jesús en vostra falda nos somreia,
allargant-nos joiós ses blanques mans:
- Ameu-la, és mare nostra- apar que ens deia -,
los nois que l'aimen bé són mos germans.-

A sos peus esgranàven lo rosari,
l'oració de l'arcàngel repetint;
i es tornava l'escola un santuari
on Vós devíeu predicar sovint.

Vostre mes arribà, oh dolça Maria,
i ens convidà lo mestre a dur-vos flors.
Com no havia de dur-li jo la mia
a l'astre matinal dels meus amors?

En mon roser, ai! No trobí cap rosa,
sols trobí una poncella a punt d'obrir,
com l'ànima d'un nin que encara closa
guarda per Déu son matinal respir.

Pujo al conreu que goretava el pare,
hi cullo uns botons d'or; baixo al torrent
on per sos tovallons ma pobra mare
trobar solia lo color d'argent.

Allí trobo la humil margaridoia,
ullet amb què la terra mira al cel;
lo trèvol del color de la lliroia,
la blava jonça que és un vas de mel.

Jo no havia pujat a la boscúria
on riu l' englantiner d'olor suau,
safir caigut entre les neus de Núria,
no havia encara vist lo lliri blau.

No tenia en mon hort la satalia
ni el gessamí tot estrellat de flors;
jo altre jardí en la terra no sabia,
que hermós trobava aquell jardí allavors!

Tot mirant-me les flors, joia per joia,
amb mà gelosa aní lligant lo ram
del meu bateig amb una bonicoia
cinta de seda amb voravius d'estam.

Quan a la tarda el presentí al bon mestre,
cada infantó li presentava el seu;
era jo el més petit i lo menys destre:
de tots los rams, fou lo pitjor lo meu.

Lo vegí caure i rodolar pel sostre,
mentre els altres, quiscun en son pitxer,
pujaven a enremar la imatge vostra,
reina gentil de mon amor primer.

Vegí mes flors als peus dels que passaven
donant-los amb la vida lo perfum;
vegí com se marcién i esfullaven,
ai!, com les trobes que ara dono a llum!

Lo que plorí aquell ram fou sense mida,
no em podia la mare aconhortar.
Mare del cel, estrella de ma vida,
vullau mes darrerries acceptar.

Tenia jo cinc anys, ara cinquanta,
i us porto un altre ramellet de flors:
deixau-les arribar a vostra planta,
anc que sien més pobres que allavors.

Aquelles en primícia us oferia
lo meu verger, que sols per Vós florí:
aquesta n'és la humil tardaneria,
mes amb mon cor i tot, veu's (e)-la aquí.

Aquelles eren flors primaverenques,

aqueixes, ai de mi! Són flors d'hivern;
mes són per Vós, Maria, primerenques,
que és mon primer amor, amor etern".

Història

Aquest poema és obra de l'escriptor i poeta folguerolenc Jacint Verdaguer. Probablement fou escrit entre finals del segle XIX i principis del segle XX, i està inclòs dins de la seva obra *Aires del Montseny*, publicada l'any 1901. El poema fa referència al període d'infantesa de l'autor i a la seva etapa inicial escolar fins als deu anys a Folgueroles. En ell evoca tant la figura del seu primer mestre, Martí Safont, com la de la Verge.

Bibliografia

TORRENTS, Ricard (1992). *Ruta verdagueriana de Folgueroles*. Folgueroles: Amics de Verdaguer, Casa-Museu Verdaguer, p. 24-25, 32-33.

Enllaços d'interès:

<http://www.mapaliterari.cat/es/espai/casa-familiar/jacint-verdaguer>

<https://www.verdaguer.cat/llegeix/poemes/a-la-verge/159>